

LBRIS

We know
books

CHARLAINE HARRIS

Morți până la asfințit

Sookie Stackhouse vol. 1

Traducere din limba engleză de

EMIL SÎRBULESCU

ARMADA

Cuprins

CAPITOLUL 1.....	5
CAPITOLUL 2.....	49
CAPITOLUL 3.....	94
CAPITOLUL 4.....	119
CAPITOLUL 5.....	143
CAPITOLUL 6.....	168
CAPITOLUL 7.....	190
CAPITOLUL 8.....	222
CAPITOLUL 9.....	237
CAPITOLUL 10.....	252
CAPITOLUL 11.....	277
CAPITOLUL 12.....	314

CAPITOLUL 1

Așteptam vampirul de ani de zile când, deodată, m-am pomenit cu el intrând în bar.

De doi ani încoace, de când vampirii începuseră să iasă din sicrie – așa cum vorbește lumea, cu ironie – am tot sperat că va veni vreunul să ne viziteze în Bon Temps. În orașelul nostru aveam deja reprezentanți ai tuturor minorităților – de ce să nu-i avem și pe cei mai noi, pe ultimii recunoscuți oficial, pe morții vii? În fine, după cum se pare, nordul Louisianei nu era prea tentant pentru vampiri. Prea ca la țară, probabil. Pe de altă parte, după toate romanele scrise de Anne Rice¹, New Orleans devenise pentru ei un adevărat centru de referință, nu?

Cu mașina, nu e prea mult de mers de la Bon Temps până la New Orleans, și toți cei care ne vizitau localul susțineau că acolo era de ajuns să arunci cu o piatră spre un colț de stradă ca să lovești un vampir, însă ai fi făcut mult mai bine să te abții.

Dar eu îmi așteptam propriul vampir.

Vă puteți da seama că nu ies prea des în oraș. Și asta nu pentru că aș fi o femeie neatrăgătoare. În niciun caz. La cei douăzeci și cinci de ani ai mei, am părul blond și ochii

---

¹ Aluzie la romanul *Interviu cu un vampir* (1976), primul din seria „Cronicile Vampirilor“, de Anne Rice, a cărui acțiune are loc în New Orleans (n. tr.).

albaștri, picioarele îmi sunt bine făcute, bustul generos și am o talie subțire. Arăt bine în uniforma de ospătăriță pentru anotimpul călduros pe care Sam o alesese pentru noi: șort negru, tricou alb, șosete albe, pantofi sport negri, marca Nike.

Doar că mă supără un inconvenient. În sfârșit, acesta era felul meu de a vedea lucrurile.

Clienții barului spun doar atât, că sunt de-a dreptul nebună.

Oricum aș spune-o, rezultatul este că nu ieșisem aproape niciodată cu un băiat, așa că orice mică atenție care mi se acordă înseamnă foarte mult pentru mine.

Iar el s-a așezat la una dintre mesele din sectorul meu. Vorbesc despre vampirul meu. Mi-am dat seama imediat cu cine am de-a face. M-a uimit faptul că nimeni altcineva nu a întors capul să se holbeze la el. Nici nu aveau cum să-și dea seama! Dar, din punctul meu de vedere, pielea lui avea o ușoară opalescență, iar eu am știut, pur și simplu.

Îmi venea să dansez de bucurie și, de fapt, am făcut un mic pas de dans chiar acolo, lângă bar. Sam Merlotte, șeful meu, a ridicat privirea de la cocktailul pe care îl pregătea și mi-a zâmbit, ușor amuzat. Mi-am luat tava și carnețelul pentru comenzi și m-am apropiat de masa vampirului. Speram ca rujul meu să fie în continuare uniform și ca părul strâns în coadă de cal să nu fie deranjat. Sunt puțin cam tensionată de fel, dar am simțit cum zâmbetul îmi trage colțurile gurii în sus.

Vampirul părea adâncit în gânduri și am avut ocazia să-l analizez foarte bine înainte ca el să-mi observe prezența. Am estimat că nu era mult mai înalt de un metru optzeci. Părul castaniu și bogat era pieptănat drept pe spate, atingându-i gulerul, iar perciunii lungi păreau ciudat de demodați. Era palid, desigur. Hei, să nu uităm că era mort, dacă ar fi să dăm crezare poveștilor de demult.

Conform teoriei corectitudinii politice, susținută public de vampirii înșiși, tipul ăsta a fost victima unui virus care l-a cufundat într-o stare de moarte aparentă timp de patruzeci și opt de ore, iar când s-a trezit, a fost lovit de o alergie foarte severă la argint, lumina soarelui și la usturoi. Amănuntele depindeau de ziarul pe care se întâmpla să-l citești. În zilele noastre, toate erau pline de fel de fel de relații despre vampiri.

În orice caz, vampirul meu avea buzele senzuale, sculptate cu precizie, și sprâncene negre, arcuite. Nasul lui, care amintea de acela al unui prinț dintr-un mozaic bizantin, cobora direct din arcada pe care o formau sprâncenele. Când, în cele din urmă, și-a ridicat privirea spre mine, am văzut că ochii lui erau chiar mai negri decât părul, iar albul ochilor săi era incredibil de alb.

— Cu ce vă pot servi? am întrebat, mai fericită decât se poate exprima prin cuvinte.

— Aveți sânge sintetic îmbuteliat? a întrebat el, ridicându-și sprâncenele.

— Nu, îmi pare nespus de rău! Sam a trecut câteva sticle pe ultima comandă. Ar trebui să sosească până săptămâna viitoare.

— Atunci, adu-mi un pahar de vin roșu, te rog, a comandat vampirul, iar vocea lui era rece și limpede, ca un pârau care trece peste pietricele rotunde.

Am izbucnit în râs, neputând să-mi stăpânesc bucuria. Era prea perfect.

— Nu-i acorda atenție lui Sookie, domnule! E smintită, a răsunat o voce cunoscută de după boxa de lângă perete.

Toată fericirea mea s-a dezumflat, deși încă mai simteam urma unui zâmbet pe buze. Vampirul mă privea uimit, observând cum voia bună îmi dispărea de pe chip.

— Vă aduc vinul imediat, am spus și m-am îndepărtat cu pași mari, fără să arunc nici măcar o privire la fața plină de satisfacție a lui Mack Rattray.

Veneau la bar aproape în fiecare seară, el și soția lui, Denise. Eu îi botezasem „cuplul de șobolani“¹. De când s-au mutat în rulota închiriată la Four Tracks Corner, aceștia au făcut tot posibilul să-mi facă viața mizerabilă. Am sperat întotdeauna că până la urmă vor dispărea din Bon Temps pe neașteptate, la fel cum apăruseră.

Când cei doi au venit pentru prima oară la Merlotte's, le-am ascultat gândurile. Recunosc, a fost un comportament de joasă speță din partea mea. Dar și pe mine, ca pe toți ceilalți, mă apucă plictiseala și, cu toate că îmi petrec cea mai mare parte a timpului blocând gândurile altor oameni care încearcă să-mi pătrundă în minte, uneori pur și simplu cedez în fața ispitei. Așa că aflasem câteva amănunte despre familia Rattray pe care poate nimeni altcineva nu le știa. Pe de o parte, știam că făcuseră închisoare, deși nu știam pentru ce faptă. Pe de altă parte, citisem fanteziile dezgustătoare pe care Mack Rattray le nutrea despre subsemnata. Și apoi aflasem din gândurile lui Denise că abandonase un copil pe care îl născuse cu doi ani în urmă, un copil care nu era al lui Mack.

Pe lângă toate astea, nici nu lăsau bacșiș.

Sam a turnat un pahar din vinul roșu al casei și s-a uitat în direcția mesei vampirului când mi-a pus paharul pe tavă.

Când i-am întâlnit privirea, am putut să-mi dau seama că și Sam știa că noul nostru client era unul dintre morții vii. Sam are ochii albaștri ca ai lui Paul Newman, spre deosebire de ai mei, care sunt de un albastru-cenușiu, încețoșat. Sam este și el blond, dar părul lui este aspru, iar nuanța de blond este aproape ca un fel de auriu-roșcat intens. Este întotdeauna ușor ars de soare și, cu toate că pare slab când e îmbrăcat, l-am văzut descărcând camioane întregi de marfă și pot spune că are multă forță în partea superioară a corpului. Nu-i ascult niciodată gândurile. E șeful meu.

---

¹ Rat, din numele de familie Rattray, înseamnă „șobolan“ (n. tr.).

În trecut am fost nevoită să renunț la alte locuri de muncă pentru că am aflat unele lucruri despre șefii mei, detalii care ar fi trebuit să rămână secrete.

Dar Sam nu a comentat, doar mi-a dat paharul cu vin. L-am verificat, pentru a mă asigura că sclipește de curățenie, și m-am întors la masa vampirului.

— Vinul dumneavoastră, domnule, am spus ceremonios și am așezat paharul cu grijă pe masă, exact în fața lui.

A ridicat din nou privirea spre mine și m-am uitat în ochii lui frumoși, cât timp am avut ocazia.

— Sper să vă facă plăcere, am spus cu mândrie, moment în care, în spatele meu, a răsunat vocea lui Mack Rattray.

— Hei, Sookie! Mai adu-ne o halbă cu bere!

Am oftat și m-am întors să iau carafa goală de la masa Șobolanilor. Am observat că Denise era într-o formă excelentă în seara aceea. Purta un top cu umerii goi și pantaloni scurți, și își lăsase părul castaniu, bogat, să-i cadă pe umeri în împletituri la modă. Denise nu era foarte drăguță, dar cu ținutele ei strălucitoare și comportamentul încrezător, nu prea îți mai puteai da seama de asta.

Puțin mai târziu, spre dezamăgirea mea, am constatat că soții Rattray se mutaseră la masa vampirului. Conversau cu el. Nu puteam să-mi dau seama dacă el avea vreo reacție, dar nici nu se ridicase să plece.

— Uită-te la ăștia! i-am spus dezgustată lui Arlene, colega mea de muncă, și ea tot chelneriță.

Arlene are păr roșcat și fața acoperită de pistruși și este cu zece ani mai mare decât mine. A fost căsătorită de patru ori, crește singură doi copii, iar uneori aveam impresia că mă considera al treilea copil al ei.

— Un tip nou, nu? a spus ea, arătând doar puțin interes.

Arlene avea în momentul acela o relație cu Rene Lenier, și părea destul de mulțumită, cu toate că nu vedeam ce găsea la el. Cred că Rene a fost al doilea soț al ei.

— O, dar nu vezi că e vampir? am spus, doar pentru a-mi împărtăși emoția cu cineva.

— Sigur? Aici? Ei bine, ce să zic! a spus ea, zâmbind puțin pentru a-mi dovedi că îmi împărtășește entuziasmul. Nu poate fi prea isteț, dragă, dacă se asociază cu Șobolanii. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că Denise îi oferă un adevărat spectacol.

Am înțeles abia după ce mi-a explicat Arlene, ceea ce era destul de normal, având în vedere lipsa mea totală de experiență în evaluarea situațiilor cu o conotație sexuală.

Vampirului îi era foame. Am auzit mereu că sângele sintetic pe care japonezii îl lansaseră nu de mult pe piață le oferea consumatorilor săi un adevărat echilibru nutrițional, dar nu și senzația de sațietate, motiv pentru care, din când în când, se produceau „incidente deplorabile“. (Asta era eufemismul vampirilor pentru uciderea sângeroasă a unei ființe umane.) Și iat-o pe Denise Rattray, mângâindu-și gâtul, întorcându-și capul dintr-o parte în alta... *Ce târfă!*

În momentul acela a intrat în bar fratele meu, Jason, care imediat s-a îndreptat spre mine să mă îmbrățișeze. Jason știe că femeile sunt sensibile la farmecul bărbaților care țin la familiile lor și se poartă frumos cu persoanele cu dizabilități. Așa că, îmbrățișându-mă, făcea un gest cu dublă semnificație, care-l recomanda. Nu că Jason ar mai avea nevoie de multe puncte în plus în afară de cele pe care le are doar prin simplul fapt că este el însuși. Jason e chipeș. Sigur că poate fi de-a dreptul josnic, dar majoritatea femeilor par destul de dispuse să treacă asta cu vederea.

— Bună, surioară, cum o mai duce bunica?

— Destul de bine, cum o știi. Vino s-o vezi zilele astea.

— O să trec. Care dintre fete e liberă în seara asta?

— Caută singur.

Așa cum se întâmpla de obicei, în momentul în care Jason s-a uitat prin cameră, am văzut mai multe doamne

și domnișoare trecându-și mâinile prin păr și peste buze sau netezindu-și bluzele cu un gest nervos.

— Hei. Iat-o pe DeeAnne. E liberă?

— A venit cu un camionagiu din Hammond. Tipul e la baie. Ai grijă.

Jason mi-a zâmbit și m-am mirat că alte femei nu puteau vedea egoismul aceluia zâmbet. Până și Arlene și-a aranjat tricoul când a intrat Jason, cu toate că, după cei patru bărbați cu care fusese măritată, ar fi trebuit să se priceapă ceva mai bine la evaluarea lor. Cealaltă chelneriță cu care lucram, Dawn, și-a aruncat părul peste umeri și și-a îndreptat spatetele, ca să-și scoată în evidență sânii. Jason i-a făcut un semn prietenos. Ea i-a dat de înțeles că îl disprețuiește. Dawn este într-o relație tensionată cu Jason, dar tot vrea ca el s-o bage în seamă.

Am avut foarte mult de lucru, așa cum se întâmplă adesea sâmbăta seara, când multă lume vine la Merlotte's pentru a petrece câteva ceasuri, așa că, pentru o vreme, am uitat complet de vampirul meu. Când am avut din nou o clipă liberă să-l verific, l-am găsit adâncit într-o conversație cu Denise. Cât despre Mack, se uita la el cu o expresie atât de avidă, încât am devenit îngrijorată.

Am făcut câțiva pași spre masa lor, fără să-mi iau ochii de la Mack. În cele din urmă, am lăsat garda jos și am ascultat.

Și în momentul acela am înțeles de ce Mack și Denise ajunseseră la închisoare: drenaseră sânge de vampiri.

Foarte îngrijorată, mișcându-mă ca un robot, am dus totuși o halbă cu bere și niște pahare la o masă zgomotoasă de patru persoane. Știam că sângele de vampir, despre care se crede că ameliorează temporar simptomele bolilor și face să crească potența sexuală, era considerat un fel de combinație de Prednison și Viagra. Auzisem și despre o piață neagră foarte profitabilă în care se vindea sânge de vampir, autentic și nediluat. Acolo unde există o piață, există și furnizori. În acest caz, tocmai aflasem: cuplul scârbos de

Șobolani. În trecut, capturaseră vampiri și le scurseseră sângele, vânzând apoi sticlulele cu sânge pentru sume de până la două sute de dolari fiecare. Timp de doi ani, sângele de vampir fusese drogul la modă. Faptul că unii nefericiți și-au pierdut mințile după ce au consumat sânge pur de vampir nu a părut să încetinească ritmul tranzacțiilor.

De regulă, vampirul drenat de sânge în felul acesta nu mai rezistă prea mult. Traficanții îi lăsau pe vampiri cu țărugi de lemn înfiți în piept sau pur și simplu îi abandonau, lăsându-i să zacă în aer liber. Când răsărea soarele, era prea târziu. Din când în când, citeai în ziare despre răsturnări de situație, când vampirul reușea să se elibereze. Atunci, atacatorii lor nu mai aveau mult de trăit.

Acum vampirul meu se ridica de la masă și pleca împreună cu Șobolanii. Mack mi-a întâlnit privirea, uitându-se cu uimire cât se poate de reală la expresia mea. S-a întors și a ridicat din umeri, ca și cum m-ar fi respins, la fel ca toți ceilalți.

Chestia asta m-a scos din minți. Chiar m-a scos din minți.

Ce ar fi trebuit să fac? În timp ce mă luptam cu mine însămi, ei ieșeau pe ușă. M-ar crede oare vampirul dacă aș alerga după ei și aș încerca să-l avertizez? De obicei, nimeni nu acorda atenție la ceea ce spuneam eu. Sau, dacă întâmplător m-au crezut, după aceea m-au urât și au început să se teamă de mine pentru că puteam citi gândurile ascunse ale oamenilor. Arlene mă implorase să citesc gândurile celui de-al patrulea soț al ei când acesta a venit s-o ia într-o noapte, pentru că era destul de sigură că tipul se gândea s-o părăsească pe ea și pe copiii, dar n-am făcut-o, pentru că nu voiam să-mi pierd singura prietenă pe care o aveam. Și nici măcar Arlene nu reușise să mă întrebe direct, pentru că ar fi însemnat, din partea ei, că recunoștea că am acest dar, acest blestem. Oamenii nu puteau accepta. Preferau să creadă că sunt nebună. Ceea ce uneori aproape că și eram!

Așa că m-am uitat după ei ezitând, nedumerită, derutată, speriată și furioasă, iar apoi am știut că nu am altceva de făcut decât să acționez. Am fost stârnită de privirea pe care mi-a aruncat-o Mack, de parcă aș fi fost o creatură ne semnificativă. Știam că trebuie să fac ceva. M-am apropiat de Jason, care era prins în procesul de a o cuceri pe DeeAnne. Nu era nevoie de cine știe ce măiestrie, așa vorbea lumea. Camionagiul din Hammond privea amenințător de cealaltă parte a mesei.

— Jason, am spus eu nerăbdătoare, iar el s-a întors către mine cu un avertisment în priviri. Ascultă, mai ai lanțul acela în spatele camionetei?

— Niciodată nu plec de acasă fără el, a spus Jason alene, ochii săi cercetându-mi fața în căutarea unor semne care să indice dacă am vreo problemă. Ai de gând să te bați, Sookie?

I-am zâmbit. De-a lungul timpului, ascunderea sentimentelor devenise a doua natură pentru mine.

— Sper că nu, am spus eu, veselă.

— Hei, ai nevoie de ajutor?

În fond, era fratele meu.

— Nu, mulțumesc, am spus, încercând să par cât mai convingătoare și m-am strecurat spre Arlene.

— Ascultă, trebuie neapărat să plec puțin mai devreme. Nu sunt prea mulți clienți la mesele mele, poți să acoperi și sectorul meu?

Era prima dată când îi ceream colegei mele un astfel de serviciu, deși eu făcusem asta pentru ea de multe ori în trecut. Iar Arlene s-a oferit să mă ajute.

— E în regulă, am spus. O să mă întorc dacă o să pot. Dacă faci curat în sectorul meu, îți curăț și eu rulota.

Arlene a aprobat, dând din cap cu entuziasm și mișcându-și coama de păr roșcat.

Am arătat spre ușa pentru angajați, apoi spre mine, și am făcut cu degetele gestul pentru mers, ca să-i spun lui Sam unde plec.

A dat din cap. Nu părea fericit.

M-am repezit spre ușa din spate, având grijă să nu scot niciun zgomot când am pășit pe pietriș. Parcarea angajaților se afla în spatele barului și se ajungea acolo pe o ușă, după ce treceai prin magazie. În parcare erau mașinile lui Arlene, a lui Dawn, a bucătarului și a mea. În dreapta mea, spre est, era camionul lui Sam, chiar în fața remorcii lui.

Am ieșit din zona de parcare a angajaților, acoperită cu pietriș, pe suprafața asfaltată unde se afla parcare – mult mai generoasă – rezervată clienților, în partea de vest a barului. Merlotte's era situat într-o poiană înconjurată complet de pădure, iar pe marginea esplanadei era pietriș. Sam avea grijă ca parcare să fie bine luminată cu lămpi înalte, care îi dădeau un aspect ciudat, oarecum suprarealist.

Am găsit în sfârșit camioneta lui Jason: neagră, personalizată cu spirale de culoare roz și turcoaz pictate pe fiecare parte. Jason a urât întotdeauna anonimatul. M-am cocoțat peste oblonul din spate și am scotocit până am găsit lanțul lung și cu zale groase pe care îl avea în caz că se isca un scandal. După ce l-am făcut colac, l-am ținut strâns lipit de mine, ca să nu fac niciun zgomot, și am coborât din mașină.

M-am gândit o secundă. Singurul loc mai greu de observat spre care cei doi Rattray l-ar fi putut ademeni pe vampir era la marginea parcării, unde ramurile cele mai joase ale copacilor aproape că atingeau mașinile. Așa că m-am furișat într-acolo, încercând să mă mișc repede și fără a fi văzută.

M-am oprit la fiecare câteva secunde și am ascultat. Curând am auzit un geamăt și un murmur slab. M-am strecurat printre mașini și i-am zărit chiar acolo unde îmi imaginasem că vor fi. Vampirul era întins pe spate, cu fața contorsionată de agonie, iar lanțuri sclipitoare i se încrucișau pe încheieturile mâinilor și coborau până la glezne. Era legat cu lanțuri de argint. Avuseseră deja timp

să umple două flacoane mici cu sânge, care erau așezate pe pământ, lângă picioarele lui Denise. În timp ce mă uitam, am văzut-o atașând un nou tub de transfuzie la capătul unui ac. Garoul de deasupra cotului săpase un șanț în brațul vampirului.

Cei doi prădători erau cu spatele la mine. Victima lor încă nu mă observase. În tăcere, mi-am eliberat lanțul încolăcit până când am reușit să desfășor cam un metru și mai bine din el. Pe cine să atac primul? Mack și Denise erau amândoi mici de statură și periculoși.

Mi-am amintit de privirea disprețuitoare pe care mi-o aruncase Mack și de faptul că nu-mi lăsase niciodată bacșiș. Așa că el era primul.

Nu mai avusesem niciodată ocazia să particip la o bătaie până atunci. Cumva, o așteptam cu nerăbdare.

Am venit cu viteză din spatele unei camionete, balanșând lanțul cu care l-am izbit puternic în spate pe Mack, care era îngenunchat lângă victimă. Mack a scos un urlet de durere și a sărit în picioare. După ce mi-a aruncat o privire piezișă, Denise s-a apucat să monteze al treilea tub de recoltare. Apoi am văzut cum Mack a dus mâna la cizmă și a ridicat-o, ținând ceva strălucitor. Am înghițit în sec. În mână avea un cuțit.

— Oho! am exclamat, sarcastic.

— Tărfă nebună! a urlat el.

Părea extrem de nerăbdător să folosească cuțitul. Eram prea implicată ca să-mi mențin garda mentală sus, așa că am avut brusc o viziune fulgerătoare destul de clară asupra ororilor pe care Mack promitea că mi le va provoca. Asta m-a scos din minți. M-am îndreptat spre el cu intenția fermă de a-i face cât mai mult rău. Deloc impresionat, Mack s-a aruncat asupra mea în timp ce învârteam lanțul. A încercat să-mi înfigă cuțitul în braț și a ratat cu puțin. Lanțul, într-o mișcare de recul, s-a încolăcit în jurul gâtului său subțire cu voluptatea unei amante. Strigătul triumfător al lui Mack s-a